

Formening være Folk, som havde Indsigt i disse Forhold, som alene ved deres Personlighed kunde indgyde Fangerne Respekt, og som disse kunde se op til. Men det er min Overbevisning, at hvis man fortsætter med det Lønssystem, man har, vil det ikke lykkes at faa dertil egnede Folk.

Hvis man skal nedsætte et Udvalg, vil jeg foreslaa, at det ikke alene kommer til at beskæftige sig med den foreliggende Sag, thi den er der efter min Mening ikke stort at gøre ved, men at det i det hele taget kommer til at overveje Forholdene indenfor Straffeanstalterne, kommer til at tage Spørgsmaalet om hele deres Arbejdsdrift op til Behandling. Jeg kunde ønske at kende lidt nærmere til hele Arbejdsdriften indenfor vore Straffeanstalter. Jeg har haft Lejlighed til paa Vælgermøder at høre den kommitterede for Arbejdsdriften ved Straffeanstalterne udtale, at den Løn, han fik, var ganske latterlig lille i Forhold til det eminente Overskud, som Arbejdsdriften ved Straffeanstalterne gav. Jeg kunde ønske at faa at vide, hvorledes dette Overskud beregnes. Og jeg synes, det var ganske rimeligt, om Rigsdagen og Bevillingsmyndighederne fik lidt Indseende hermed. Jeg rejste Spørgsmaalet ved Finanslovens første Behandling, men Justitsministeren besvarede ikke den Gang min Forespørgsel.

Jeg kunde altsaa ønske, hvis der nedsættes et Udvalg, at dette da fik Lejlighed til at overveje Forholdene ved vore Straffeanstalter, for at man kunde faa alle de beklagelige og uheldige Forhold rettet, som for en Del er afslørede ved denne Sags Behandling, men jeg tror ikke, at der netop i det her foreliggende Spørgsmaal er sket saadanne Overgreb eller Misgreb, som kan give Anledning til en speciel Undersøgelse. Jeg vil derfor foreslaa, at man, hvis der nedsættes et Udvalg, saa hurtigt som muligt tilendebringer Arbejdet og lægger denne Sag ad acta; det er min Overbevisning, at baade Straffeanstalterne og Offentligheden i det hele taget vil være bedst tjente dermed.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Naar jeg tager Hensyn til, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Bjerring) begyndte med at udtale, at han ønskede, at der maatte blive Stilhed om denne Sag, og at disse Forhold saa vidt muligt kun skulde behandles indenfor Fængselsetaten, maa jeg sige, at det var med nogen Undren, jeg hørte hans øvrige Udvikling, som var skikket til alt

muligt andet end til at bringe Stilhed om Sagen. Naar jeg udtalte mig saa lidt indgaaende, som jeg gjorde, var det netop af Hensyn til Etaten, jeg kan ogsaa sige af Hensyn til den højtærede Justitsminister, hvem jeg ved, det er ubehageligt at faa dette Forhold draget frém. Men naar det ærede Medlem optager ikke alene den foreliggende Sag, men ogsaa en hel Række andre Punkter, som staar i Forbindelse med Fængselsadministrationen, er jeg naturligvis nødt til at gaa noget nærmere ind paa disse Forhold, og jeg kan da sige, at i mangt og meget kan jeg ganske slutte mig til de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med, dog ikke til hans afgjorte Paa-stand om, at der ingen Uretfærdighed er sket i denne Sag. Hvor kan det ærede Medlem vide det fra? Hvorledes kan man under det Ansvar, man har, naar man som Folketingsmand taler fra denne Plads, med Bestemthed sige: Der er ingen Uretfærdighed sket! efter kun at have talt med en Mand som qua Embedsmand er inde i Sagen, og som altsaa i en vis Forstand er Part i den? Jeg siger ikke, at der er sket de to Mennesker Uret; derom kan jeg først danne mig en Mening, naar jeg har faaet gennemarbejdet Sagen, men jeg spørger det ærede Medlem, og jeg spørger det høje Ting: Hvorledes skulde det være muligt for en Rigsdagsmand at afslaa at føre denne Sag frem igen, naar de to Mænd, som har foranlediget Klage over Forholdene i Straffeanstalten — en Klage, der ender med det Resultat, som jeg har antydnet for ærede Medlemmer — kommer og siger: Der er sket os Uret, og naar man ikke faar Lov at gennemse de Akter, paa Grundlag af hvilke Afskedigelsen har fundet Sted? Hvorledes skulde det være muligt at skaffe Stilhed om den Sag? Er der ingen Offentlighed her i Landet? Tror det ærede Medlem, at de paagældende vilde tie stille efter denne Behandling, saamaatte man virkelig forudsætte, at de var meget langt nede baade i intellektuel Henseende og med Hensyn til Følelsen af deres borgerlige Ret og Frihed. Nej, selvfølgelig maa man gennemgaa denne Sag. Det vilde efter min Mening have været rigtigt, om den højtærede Justitsminister havde givet mig den til Undersøgelse, navnlig naar han var sikker paa, at der ikke forelaa noget i Akterne, som kunde begrunde, at disse to Mennesker følte sig uretfærdigt behandlet, men jeg kan paa den anden Side heller ikke afvise Ministerens Betragtning, naar han siger: Jeg kan ikke give Sagens Akter til en enkelt